

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Fkf.368/2011/37. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. november 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Nógrád Megyei Bíróság 13.Fk.134/2010/127. számú ítéletét valamennyi vádlott tekintetében az alábbiak szerint ***változtatja meg:***

Az I. r. vádlott cselekményét 1 rb. társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pont) minősíti.

A vádlottat 2 (kettő) évi időtartamra próbára bocsátja.

A halmazati büntetésre utalást mellőzi.

A II. r. vádlott cselekményeit 1 rb. testi sértés büntettének (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) és társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pont) minősíti.

A III. r. vádlott cselekményeit 1 rb. folytatólagosan, társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pont) és 1 rb. társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) minősíti.

A IV. r. vádlott cselekményeit 1 rb. folytatólagosan, társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pont) és testi sértés büntettének (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) minősíti.

Az V. r. vádlott cselekményeit 1 rb. társtettesként elkövetett garázdaság büntettének (Btk. 271. § (1) és (2) bekezdés a) pont) és 1 rb. társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) minősíti.

A Nógrád Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj. 98/2010. szám alatt kezelt bűnjelek közül az 1. tételszám alatti 2 db. széket elkobozni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az V. r. vádlott születési ideje helyesen 1989. június 6.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege 108.530 (száznolcezer-ötszázharminc) forint, melyből 30.000 (harmincezer) forintot a II. r. vádlott, 18.640 (tizennolcezer-hatszáznegyven) forintot a IV. r. vádlott külön-külön köteles megfizetni.

A fennmaradó 59.890 (ötvenkilencezer-nyolcszázkilencven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2011. július 18. napján kelt 13.Fk.134/2010/127. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki garázdaság büntetében mint társtettes (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont), súlyos testi sértés büntetében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés) és súlyos testi sértés büntetének kísérletében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés).

Ezért őt halmazati büntetésül 4 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre ítélte, megállapította, hogy a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

A II.r. vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat), súlyos testi sértés büntetében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), súlyos testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), valamint garázdaság büntetében (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 4 év fk. fogházbüntetésre ítélte.

A III.r. vádlottat garázdaság büntetében mint bűnsegéd (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont), súlyos testi sértés büntetének kísérletében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), súlyos testi sértés büntetében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés) , valamint garázdaság büntetében mint társtettes (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A IV.r. vádlott bűnösségét garázdaság büntetében mint bűnsegéd (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont), súlyos testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), súlyos testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), valamint garázdaság büntetében mint társtettes (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont) állapította meg.

Ezért őt, mint visszaesőt halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Elrendelte a Jászberényi Városi Bíróság 4.B.703/2006/152. számú ítéletével kiszabott 10 hónap felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.

Az V.r. vádlott bűnösségét súlyos testi sértés büntettének kísérletében mint társtettes (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés), súlyos testi sértés büntettében mint bűnsegéd (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés) és garázdaság büntettében mint társtettes (Btk. 271.§ (1), (2) bekezdés a) pont) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztés tartamába történő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlottra súlyosításért és a minősítés tekintetében, a II.r. vádlott, védője és törvényes képviselője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett, a IV.r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.612/2010/10-II. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon részt vesz.

A bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Tévesnek ítélte az 1. és 2. pontban megállapított köznyugalom elleni bűncselekmények külön-külön történő értékelését, mivel a III., IV. és V.r. vádlottak e cselekménye egységesen értékelendő, az I.r. vádlott vonatkozásában csak a 2. tényállás, a II.r. vádlott vonatkozásában - a garázdaság szubszidiárius jellege miatt - csak az 1. tényállási pont értékelendő, ezért az I.r., a II.r., a III.r., a IV.r. és az V.r. vádlottak cselekményének helyes minősítése 1 rb. társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 271§ (1), (2) bekezdés a) pont), melyet a III.r. és IV.r. vádlott folytatólagosan követett el.

A tényállás 2. pontjában írt testi sértések vonatkozásában is - annak megállapítása mellett, hogy az elsőfokú bíróság helyesen ítélte meg, hogy három, egymástól elkülöníthető, önálló cselekményről van szó - tévesnek ítélte a cselekmények minősítését. A tényállásból megállapíthatóan sértett¹ sérelmére csak a III., V. és az I.r. vádlott, a sértett² sérelmére csak a IV.r. vádlott, a sértett³ sérelmére csak a II.r. vádlott követte el a cselekmény. A helyes minősítés a III.r., a V.r. és az I.r. vádlott tekintetében társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete, melyet Az I.r. vádlott bűnsegédként követett el, a IV.r. vádlottnál súlyos testi sértés büntette, míg a II.r. vádlott tekintetében életveszélyt okozó testi sértés büntette.

A kiszabott büntetések eltúlzottan enyhének, a belső arányosság elvét sértőnek tartotta, melyek további súlyosítása indokolt.

Ezért a vádlottak cselekményeinek fentiek szerinti minősítését, valamennyi vádlott büntetésének akkénti súlyosítását indítványozta, hogy az I., III. és V.r. vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése mellőzésére, II. és IV.r. vádlottak esetében pedig a főbüntetések tartamának súlyosítására kerüljön sor. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat azzal tartotta fenn, hogy a 2. tényállás pontnál az I.r. vádlott cselekménye nem bűnsegédként, hanem társtettesként elkövetett és, ha az ítéltábla nem látja indokoltnak a szabadságvesztések végrehajtása felfüggesztésének mellőzését, a próbaidők tartamát súlyosítsa.

Az I.r. vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal érvelve, hogy a 2. tényállási pontban az I.r. vádlott cselekménye nem hozható összefüggésbe a súlyos testi sértés kísérletével, az I.r. vádlott éppen csak jelen volt, eszköz nem volt nála, így a szándékerősítő hatása kétséges arra is figyelemmel, hogy alig múlt 14 éves és a javítóintézeti jellemzés pozitívumai is a javára értékelendők.

A II.r. vádlott védője arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróságnak kellett kiegészíteni a tényállást, felvetette a vádelv sérelmének lehetőségét. Törvénysértőnek ítélte, hogy az I. és II.r. vádlottak védelmében a nyomozás során ugyanazon védő járt el, mert a vádlottak közötti érdekellentét egyértelműen megállapítható. Elsődlegesen a vádlott felmentését kérte. A minősítést illetően inkább az elsőfokú bíróság álláspontját tartotta elfogadhatónak. Az enyhítő körülmények között hivatkozott az időmúlásra, azon sértetti közrehatásra, hogy kutyakorbáccsal indultak a vádlottak keresésére, a bűnsegédi minőségre és arra, hogy a dicsérő oklevelek is azt igazolják, hogy a II.r. vádlott magatartása javítható, ha kikerül az adott környezetből.

A III.r. vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy nincs indoka a minősítés megváltoztatásának, és a büntetés súlyosításának különös tekintettel a vádlott korlátozott beszámítási képességére.

A IV.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta azzal érvelve, hogy a IV.r. vádlott kezdettől beismerő vallomást tett, ezt pedig az elsőfokú bíróság nem értékelte ugyanúgy, ahogy a sértetti közrehatást sem. A IV.r. vádlott csak viszonzta a kutyakorbáccsal támadó sértett2 támadását és nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a sértettnek sikerült elvennie a IV.r. vádlottól a lapátot. Ezért a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Az V.r. vádlott védője arra tekintettel, hogy a bűncselekmények tárgyi súlya nem jelentős, a kiszabott büntetés arányos, az V.r. vádlott csak 20 éves volt az elkövetéskor és cselekménye motiválatlan, mert nem helyi lakos, a sértetti családdal neki előzőleg semmi gondja nem volt az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett kétoldali fellebbezések folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírlata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta.

A Be. 78.§-ának (4) bekezdése értelmében nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész, a nyomozó hatóság - többek között - tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett be.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett akkor, amikor tanú1 tanúvallomását azért rekesztette ki a bizonyítékok köréből, mert sem a nyomozás során, sem a nyomozati vallomásával ellentétes tárgyalási vallomásában a vád tárgyává tett cselekményekkel kapcsolatban érdemi nyilatkozatot adni nem tudott, illetve őt nem tekintette szavahihetőnek. Ezzel szemben az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy tanú1 írni-olvasni nem tud, őt a nyomozó hatóság a Be. 183.§ (2) bekezdése ellenére, hatósági tanúk jelenléte nélkül hallgatta ki. Ezért a tanú1 nyomozati vallomásának kirekesztése a bizonyítékok köréből nem az elsőfokú bíróság által megjelölt jogcímen, hanem a Be. 78.§-ának (4) bekezdése alapján lett volna indokolt.

Az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 85.§ (1) bekezdéséből folyó azon szabályt is, miszerint a még ki nem hallgatott tanú nem lehet jelen az előzőleg kihallgatott személyek vallomásának megtételekor.

A tanú2, aki az I. és II.r. vádlottak törvényes képviselője - a jegyzőkönyvek tanúsága szerint - valamennyi tárgyaláson jelen volt. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság tanú2-t többszöri kérésére a bűncselekményekkel összefüggésben tanúként hallgatta meg. A tanú2 tanúvallomását ez okból és nem azért kell kirekeszteni a bizonyítékok köréből, mert „hiteltelen vallomást tett”.

Az előző eljárási szabálysértésből adódóan az elsőfokú bíróság tévesen vonta értékelési körébe tanú3 családgonozó nyilatkozatait, aki a tanú2-nek a bűncselekménnyel összefüggésben tett előadásairól számolt be.

A tanú2 és a tanú3 tanúkénti meghallgatására eljárásjogi akadály miatt sor sem kerülhetett volna.

Mindezek azonban olyan relatív eljárási szabálysértések, amelyek nem voltak lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítását, a cselekmények minősítését és a büntetés kiszabását sem befolyásolták, ezért nem eredményezhették a Be. 375.§ (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést.

Az eljárási szabálysértéseket illetően a II.r. vádlott védője által előadottakat nem találta megalapozottnak az ítélőtábla, mivel a nyomozás során a bűncselekmények elkövetését tagadó I.r. vádlott és a II.r. vádlott között érdekellentét nem volt, így nem kifogásolható, hogy ugyanazon védő látta el egyes kihallgatások alkalmával mindkét vádlott védelmét.

A vád törvényessége, a vádelv sérelme körében kifejtett védői okfejtés sem helytálló, mivel a tettazonosság fennáll, az elsőfokú bíróságnak pedig a lefolytatott bizonyítás eredményeként törvényes lehetősége van arra, hogy a vádiratban írt tényállást „kiegészítse”, mivel a bíróságnak a Be. 75.§ (1) bekezdés második

fordulata értelmében a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztázására kell törekednie.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat a kellő részletességgel és körültekintéssel lefolytatott bizonyítási eljárás során feltárta. Azokat egyenként és összességében értékelte, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte és az általa megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól. A megállapított tényállás azonban mind személyi, mind történeti részében kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki:

Az ítélet 7. oldal 7. bekezdését az V.r. vádlott előéletét illetően azzal, hogy a 2. pont alatti elítélés elkövetési ideje 2008. szeptember 26.

Az ítélet 11. oldal 1. bekezdése elé az alábbi mondatot illeszti:
I., II., III. és IV.r. vádlottak testvérek, az V.r. vádlott pedig a sógoruk.

Az ítélet 12. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a III.r. vádlott egy 3,6 kg súlyú székkal közepes erővel ütötte meg az V.r. vádlottal dulakodó sértett¹-t.

Az ítélet 12. oldal 5. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a II.r. vádlott egy 3,6 kg súlyú szék 20 mm vastag, 90 fokos éllel bíró ülő részével ütötte meg sértett³ fejét.

A fentiek szerint kiegészített tényállás már hibamentes, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdés értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének igen részletesen tett eleget E körben eltúlzott terjedelemben, szinte szó szerint ismertette az eljárás különböző szakaszaiban tett vádlotti és tanúvallomásokat.

Az ismertetés lényegében iratszerű, azonban ezen ismertetés több ponton is korrekcióra, kiegészítésre szorul. Így: az ítélet 19. oldal 5. bekezdésében megállapítottakkal szemben a nyomozati iratok 997. lapszáma szerinti szembesítésen a IV.r. vádlott azon állítására, hogy a cigaretta kérés után a II.r. vádlott kisebb ütéssel megütötte sértett¹-t, a II.r. vádlott azt jelentette ki, hogy a sértett¹-t nem ütötte meg.

Az ítélet 20. oldal 3. bekezdését illetően a III.r. vádlott olyan vallomást tett, hogy telefonálni ment a II.r. vádlottal és találkoztak a két sértett testvérrel, köszöntek és elmentek egymás mellett (Nyomozati iratok 1563. lapszáma).

Az ítélet 20. oldal 5. bekezdésében írt szembesítés helyes dátuma: 2010. május 26. (917. lapszám).

Az ítélet 23. oldal 4. bekezdésében a szembesítés helyes időpontja: 2010. május 27. (935. lapszám).

Az ítélet 24. oldal 2. bekezdésében a 12 nappal később 2010. január 11.-e (687. oldal).

Az ítélet 29. oldal 3. bekezdésében a nyolc nappal később 2010. január 7.-e.

Az ítélet 29. oldal 4. bekezdésében iratellenes annak rögzítése, miszerint „Közben I.r. vádlott is utánuk szaladt.” Tanú4 nyomozati iratok 779. oldalán tett vallomásában ugyanis az került rögzítésre, hogy az I.r. vádlottat elküldték „K-ért”.

Az ítélet 29. oldal 5. bekezdését illetően a tanú4 a tárgyaláson (88. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal 4. bekezdés) annyi kiegészítést tett, hogy az I.r. vádlott is velük volt, a sértett1-t kergették, nem tudja ki, de egynél többen.

Az ítélet 34. oldal 1. bekezdés 3. mondata, a II.r. vádlottra vonatkozik.

Az ítélet 35. oldal 2. bekezdésben a IV.r. vádlott.

Az ítélet 39. oldal 3. bekezdésében a 6. sorban írtak „fejét és a testét, a fejét nem, csak a testét” helyett a II.r. vádlott azt vallotta, hogy rugdosták a testét.

Az ítélet 44. oldal 6. bekezdés 4. sorában az ők kiugrottak a III. és a IV.r. vádlottra vonatkozik. E vallomásában a III.r. vádlott kijelentette azt is, hogy tőlük senki, semmilyen eszközzel nem bántotta sértetteket (nyomozati iratok 1541. oldal).

Az ítélet 45. oldal 2. bekezdésében ismertetett vallomásában a III.r. vádlott előadta azt is, hogy a IV. és az V.r. vádlott azt mondta, hogy a sértettekkel verekedtek (nyomozati iratok 1563. oldal).

Az ítélet 45. oldal 2. bekezdését követően az indokolást azzal egészíti ki, hogy 2010. június 4. napján a III.r. vádlott a szakvéleményeket elfogadta és kijelentette, hogy „sértett2-t a IV.r. vádlott ütötte le lapátta” (nyomozati iratok 1571. oldal).

Az ítélet 45. oldal 3. bekezdésében írt szembesítés időpontja helyesen 2010. május 25. (851. lapszám) és a III.r. vádlott a 2. sorban írtakon túl tanú5-t is megnevezte, mint akiket verekedni látott. Vallomásában még azt is előadta, hogy egy széket is látott, ami az V.r. vádlottnál volt és nyilatkozott arra is, hogy ő sértett3-t nem bántalmazta.

Az ítélet 46. oldal 4. bekezdésben ismertetett vallomásában a III.r. vádlott tagadta azt, hogy nála vasszék lett volna (nyomozati irat 1009. lapszám).

Az ítélet 50. oldal 5. bekezdését követően az indokolást kiegészíti azzal, hogy a III.r. vádlott kijelentette (127. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 23. oldal), hogy a sértett3-t nem bántalmazta és bocsánatot kért.

Az ítélet 59. oldal 4. bekezdésében ismertetett vallomásában az V.r. vádlott azt vallotta, hogy 3-4 alkalommal ütötte meg, nem erősen a sértettet (nyomozati irat 1843. lapszám).

Az ítélet 59. oldal utolsó bekezdésében az V.r. vádlott előadta azt is, hogy az ablak jobb oldali sarka le volt törve, a verekedés előtt pedig nem volt törött (nyom. irat 1845. oldal).

Az ítélet 60. oldal 1. bekezdésben ismertetett vallomásában az V. r. vádlott előadta azt is, hogy nem látta ki bántotta sértett3-t, de sógorai azt mondták neki, hogy az I.r. vádlott volt.

Az ítélet 60. oldal 3. bekezdésében ismertetett nyilatkozatában az V.r. vádlott azt is állította, hogy az I.r. vádlott is részt vett a verekedésben, látta, hogy szék volt nála, de azt nem látta, hogy azzal ütött volna. Ötük közül valaki kint volt és kiabált, hogy itt vannak a sértettek, mind a négyen kimentek, ő utoljára.

Az ítélet 60. oldal 6. bekezdése iratellenes megállapítást tartalmaz, miszerint „még nem említette”, mivel e vallomásában az V.r. vádlott arról tett vallomást, hogy igaz, miszerint a sértett1-gyel először a III.r. vádlott verekedett, de lehúzta róla sértett 3t és utána ő verekedett a sértett1-gyel (nyom. irat 923. oldal).

Az ítélet 92. oldal 1. bekezdésében a 7. sorban IV.r. vádlottra a „talán ő nem volt ott” állítást tette (88. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal).

Az ítélet 92. oldal 4. bekezdés utolsó sorában írtakkal kapcsolatban a 88. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmaz sértett1-re vonatkozó kijelentést. A vallomásban azonban szerepel az is, hogy nekimentek sértett2-nek is lapáttal, de hogy ki, azt nem tudja.

Az ítélet 96. oldal 4. bekezdés 9. sora - miként a tárgyalási jegyzőkönyv is - tévesen rögzíti sértették nevét, a vádlottékra vonatkozik.

Az ítélet 119. oldal 1. bekezdés 9. sorában nyilvánvalóan elírás miatt került az, hogy az V.r. vádlott, hogy segítséget nyújtson sértett1-nek, majd őt bántalmazta azt jelenti, hogy az V.r. vádlott a III.r. vádlottnak nyújtott segítséget, majd sértett1-gyel verekedett az V.r. vádlott, amikor a sértettet a III.r. vádlott egy székkal leütötte.

Ami az iratszerűsége túl a bizonyítékok értékelését illeti, az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül mely bizonyítékokat, milyen körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, milyen körben és miért nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak számos alkalommal módosított önellentmondásos és egymással is ellentétes védekezését alappal utasította el, illetve fogadta el abban a körben, amelyben azt egyéb következetes vallomás, szakértői vélemény vagy egyéb bizonyíték is megerősített.

A tényállás 1. pontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a tényállást a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak vallomásával szemben elsődlegesen a meghallgatott tanúk vallomására és a térfigyelő kamera, mint objektív bizonyíték felvételeire alapította.

Megjegyzendő, hogy a III.r. vádlott a nyomozati szakban, a szembesítés során, míg a IV.r. vádlott az eljárás alatt elismerte, hogy a tanú9-től cigarettát kérő személy a IV.r. vádlott volt és a II.r. vádlott az, aki a sértett1-től oldalról hasba rúgta. Ezen túlmenően azonban saját büntetőjogi felelősségüket - a II.r. vádlottal együtt - vitatták.

Az eljárás során végig következetesen, azonosan valló tanú9 és sértett1 előadták, hogy a IV.r. vádlott kért cigarettát tőlük, majd kötözködött velük, a háromfős társaságból azonban azt nem tudták megnevezni, hogy ki volt az, aki megrúgta sértett1-t. Állították továbbá azt is, hogy ez a három személy vette üldözőbe sértett1-t.

Tanú6 tanú II.r. vádlottat és IV.r. vádlottat, tanú7, tanú8 II.r. vádlottat, III.r. vádlottat és IV.r. vádlottat, míg tanú1 IV.r. vádlottat és III.r. vádlottat ismerte fel a három üldöző közül.

A térfigyelő kamera felvételei alapján igazolást nyert, hogy az a három személy üldözte a két testvért, akik 22 óra 7 perckor a T u. 26. számú ház felől érkeztek és megálltak a testvérek közelében. Ezek a személyek pedig a fenti bizonyítékok egybevetéséből következően a II., a III. és a IV.r. vádlottak voltak.

Ekként nem foghat helyt a III.r. vádlott azon védekezése, hogy nem szaladt a sértett testvérek után, illetve a II.r. vádlott azon állítása, hogy ő nem ment oda a sértett fiúkhoz a cigaretta kéréskor, nem rúgta meg a sértett1-t és nem is szaladt utánuk.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott rúgta meg a sértett1-t, illetve vetette el azt a II.r. vádlotti állítást, hogy IV.r. vádlott volt az, aki a bántalmazást elkövette.

Egyrészt ezt a körülményt a sértett1 tárgyalási vallomása határozottan és egyértelműen kizárta, másrészt tanú7 és tanú8 tanúk hallották arról dicsekedni II.r. vádlottat, hogy mekkorát húzott be, vágott be sértett1-nek.

A fenti bizonyítékok pedig alátámasztják a III.r. és a IV.r. vádlottak azon nyilatkozatait, hogy a sértett1-t a II.r. vádlott rúgta meg.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletének 31-32. oldalán, hogy a vádlottak szándéka egyértelműen a kötekedés volt, a cigarettakerés csak ürügyül szolgált. Erre utal a sértett tanúk által végig következetesen állított IV.r. vádlotti kijelentések, a kapucni lehúzása, a sértett1 bántalmazása, majd a tanúk vallomása alapján kétséget kizáróan rögzíthető üldözés is.

A tényállás 2. pontja tekintetében az előzményeket érintően a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban - a szemtanúk és a sértettek nyilatkozata, valamint a térfigyelő kamera felvételei alapján - törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak támadtak különböző eszközökkel - lapát, 2 db konyhai, fémvázás szék - a sértettekre, akik nem azért mentek a T útra, hogy a korábban történtek miatt elégtétel vegyenek.

Tény, hogy a vádlottak és a sértettek között kölcsönös szóváltás alakult ki, de sértett2 azon megjegyzése, hogy „töletek már haza sem lehet menni nyugodtan” nem olyan tartalmú megjegyzés, amely okot szolgáltatott volna a vádlotti fellépésre.

Tényként állapítható meg továbbá az is, hogy sértett1-nél 2 db bambusz fáklyaszár, sértett2-nél egy, a kezére csavart kutyapóráz volt. Ugyanakkor helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy sértett1 már eszköztelen volt, amikor a III.r. vádlott megtámadta, sértett2 pedig az őt, a IV.r. vádlott által ért közös bántalmazást követően használta a hozzákerült fáklyaszárat, míg a kutyapórázt egyik sértett sem használta. Sértett3 pedig eleve eszköztelenül ment a helyszínre. Így a védelem által hivatkozott sértetti közrehatás nem állapítható meg. Kődobásra is csak a cselekmény elkövetése után került sor a sértett1 részéről.

Az elsőfokú bíróság rendkívüli részletességgel elemezte a tettlegesség lefolyását és a bizonyítékok tükrében helytállóan állapította meg, hogy a vádlottak által kifejtett bántalmazások sértettekre és vádlottakra lebontva, jól elkülöníthetők voltak, az események egymással lényegileg párhuzamosan történtek kb. 1 perc leforgása alatt.

A sértett1-t a vádlottak közül a III.r. és az V.r. vádlottak, végül az I.r. vádlott bántalmazta.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott cselekvőségét - tagadásával szemben - tanú8 és tanú4 tanúk, a III., IV. és V.r. vádlottak e körben következetes előadása és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg, nevezetesen azt, hogy az I.r. vádlott a földön fekvő a sértett1 bal lábszárába legalább egy alkalommal, közepes erővel belerúgott.

A III.r. vádlott a tárgyaláson elismerte, hogy bántalmazta sértett1-t. Azt azonban tagadta, hogy a sértettet a székkal ő ütötte volna meg. Ezzel szemben tanú8

vallomása szerint két személynél volt szék, az egyik a festett szőke hajú férfi volt. Ez a személyleírás pedig egyértelműen és csak a III.r. vádlottra illik. Tanú7 is két személynél látott széket, ő egyik személyként a II.r. vádlottat ismerte fel, aki kizárólag sértett3-t bántalmazta. Tanú8 nyilatkozata szerint sértett1-t valaki hátulról ütötte le. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény a fejet ért közepes erejű erőbehatás eszközeként a fémvázás széket jelölte meg Így az elsőfokú bíróság törvényesen következtetett a III.r. vádlott cselekvőségére.

Az V.r. vádlott elismerte a tárgyaláson, hogy sértett1-t lehúzta a III.r. vádlottról, majd ezt követően ő verekedett a sértett1-gyel. Ezt a tanú8 is megerősítette vallomásában.

A sértett2-t a IV.r. vádlott bántalmazta. A kezdettől fogva cselekvőségét vitató IV.r. vádlott a tárgyalási szakban a sértettel való dulakodásról számolt be. Ezzel szemben tanú7, tanú8 és tanú4 sértett3-mal egyezően mindvégig következetesen állították, hogy a IV.r. vádlott a kezében tartott lapáttal támadt a sértettre, akinek két közepes erőbehatással csontsérülést és zúzódásos sérüléseket okozott, melyeket az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy sértett3 közvetlen életveszélyes fejsérülését a II.r. vádlott okozta. Megállapításának helyességét tanú7 szemtanú vallomása, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, a térfigyelő kamera felvételei és a II.r. vádlottnak az elkövetéskor használt ruházata - fehér felső - mindenben alátámasztották.

A II.r. vádlott tagadásával szemben így logikus következtetéssel rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott a magával hozott fémvázás konyhai szék ülő részével nagy erővel sértett3 fejére sújtott, miközben a sértett fia mellett térdelve őt akarta óvni a további bántalmazásoktól.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 119. oldal utolsó és a 120. oldal első bekezdésében az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel összhangban rögzítette, hogy - a vádlotti állításokkal ellentétben - kizárólag a III. és a IV.r. vádlottak szenvedtek enyhe, részben hámhorzsolásos sérüléseket. Ezek azonban a vádlotti támadásokat követő dulakodás eredményeként jöttek létre.

Megjegyzni az ítélőtábla, hogy a sértetti vallomások hitelességét az a tény is rögzíti, hogy csak arról számoltak be és csak annyira terhelték a vádlottakat, amennyire azt személyesen megtapasztalták, vallomásaikban nem volt tettenérhető, más bizonyítékokkal ellentmondó adat. Ezzel szemben a vádlottak nemcsak önmagukkal, de vádlott-társaikkal is többször változtatott, ellentmondásoktól terhes nyilatkozatokat tettek, így a ténytanúk vallomásainak, az objektív igazságügyi orvosszakértői véleményeknek és a térfigyelő kamera által rögzítetteknek különös jelentősége volt az ügy megítélése szempontjából.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére.

A II.r. vádlott tekintetében a felmentését célzó fellebbezés, mivel a bizonyítékok értékelését támadja az irányadó tényállásra tekintettel a másodfokú eljárásban a vonatkozó perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségének megállapítását követően azonban a vádlottak cselekményeit részben tévesen minősítette, ennek oka az is, hogy a tényállás 1. és 2. pontjában megállapítottakat külön-külön és nem egységesen, folyamatában értékelte.

Ezen túlmenően szükséges annak hangsúlyozása is, hogy a tényállás 1. pontjánál a bűncselekmény megállapításának három együttes feltétele: a kihívóan közösségellenes magatartás, az erőszakos magatartás és a magatartás megbotránkoztatás vagy riadalom keltésére való alkalmassága.

Az irányadó tényállás szerint az ittas állapotban levő vádlottak útonálló módon kötöttek bele a hazafelé tartó sértettekbe. A II.r. vádlott a sértett1 megrúgásával erőszakos magatartást tanúsított, majd az előlük futva menekülő sértett testvéreket a három vádlott megkergette. Valamennyi vádlott megvalósított egy-egy tényállási elemet, egymás tevékenységéről tudva, közösen cselekedtek, így társtettesei az elkövetésnek. Ezen túlmenően a bűncselekmény egyébként is beleolvad a 2. tényállási pont alatti társtettesi alakzatba.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az egyes vádlotti bántalmazások sértettenként elkülöníthetők voltak, így minden vádlottnak önállóan kell felelnie az általa okozott sérülésért. E körben törvényes - egy kivétellel - a cselekmények akkénti minősítése, hogy a II.r. vádlott sértett3 sérelmére elkövetett cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntette, a IV.r. vádlott sértett2 sérelmére elkövetett cselekménye súlyos testi sértés büntette, míg a III.r. és az V.r. vádlottak sértett1 sérelmére elkövetett cselekménye súlyos testi sértés büntettének kísérlete. E cselekményeket a II.r. és a IV.r. vádlottak tettesként, a III.r. és az V.r. vádlottak társtettesként követték el.

A sértett1 sérelmére elkövetett cselekménynél azonban az irányadó tényállás alapján az állapítható meg, hogy az I.r. vádlott nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozva már akkor rúgott bele sértett1-be, amikor a sértett III. és V.r. vádlott általi bántalmazása már befejeződött, tehát két vádlott-társától elkülönülve bántalmazta a sértettet, így a szándékegység nem állapítható meg. Az általa okozott könnyű testi sértés pedig beleolvad az egyidejűleg elkövetett csoportos garázdaság büntettébe.

Nem értett egyet az ítélőtábla azzal az első bírói állásponttal sem, hogy az egyes vádlott-társaknak a szándékerősítő jelenléte állapítható meg a két férfi sértett vonatkozásában, ugyanakkor a sértett3 sérelmére a II.r. vádlott által megvalósított cselekménynél ezt az elsőfokú bíróság helyes és részletes okfejtéssel nem látta megállapíthatónak. A két férfi sértett vonatkozásában az I., III., IV. és V.r. vádlottak kölcsönös szándékerősítő jelenlétére vonatkozó első bírói álláspont elfogadásával egyrészt megtörne az indokolás belső logikája, másrészt figyelmen kívül maradna az a tény, hogy a sértettek bántalmazására kb. 1 perc leforgása alatt egyidejűleg,

párhuzamosan került sor, a vádlottak egymás azon szándékáról, hogy ki, melyik sértettet, hogyan fogja bántalmazni, nem tudhattak.

A garázdaság tekintetében a tényállás 1. és 2. pontjánál a főügyészség által szorgalmazott folytatólagosan elkövetettkénti minősítéssel az ítéltábla egyetértett, mivel a bűncselekmény jogi tárgya a köznyugalom és a két cselekmény pár perc elteltével, ugyanazon a helyszínen történt, ugyanazon fiatal és gyerekkorú személyek észlelése mellett.

A folytatólagos elkövetés azonban az érintett II., III. és IV.r. vádlottak közül csak a III. és a IV.r. vádlott tekintetében állapítható meg.

A garázdaság büntette az I.r. vádlott tekintetében csak a tényállás 2. pontjánál, míg a II.r. vádlott tekintetében a garázdaság szubszidiárius jellege miatt csak a tényállás 1. pontjánál állapítható meg.

A cselekmények minősítését illetően az ítéltábla az egyértelműség miatt vádlottanként a helyes minősítést rögzítette, egyúttal korrigálta a bűncselekmények megnevezését is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen, ezért azok kiegészítése, pontosítása volt indokolt.

A megváltoztatott minősítés miatt az ítéltábla valamennyi vádlott tekintetében mellőzte a súlyosító körülmények köréből a többszörös halmazatra utalást.

Ugyanakkor további súlyosítóként értékelte, hogy a II. és az V.r. vádlott cselekményeit büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

A kísérlet enyhítőkénti értékelésére csak a III.r. és az V.r. vádlottnál kerülhet sor.

További enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlottak - figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta is több mint egy év telt el - közel három éve állnak a büntetőeljárás hatálya alatt. További enyhítőként értékelte, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetéskor három hónappal haladta meg a 14. életévét.

Nem értékelhette a vádlottak javára a sértetti közrehatást. E körben egyetértett az elsőfokú bíróság által az ítélet 121. oldal 2. és a 131. oldal 1. bekezdésében kifejtettekkel. A IV.r. vádlott tekintetében nem értékelhető a védő által hivatkozott kezdettől beismerő vallomása, mert saját cselekvőségére a beismerés nem terjedt ki.

A kiszabott büntetés neme és mértéke - az I.r. vádlott kivételével - megfelel a cselekmények tárgyi súlyának, a vádlottak alanyi bűnössége fokának, a bűnösségi körülményeknek, a büntetés céljainak és a belső arányosság követelményeinek is. A büntetés lényeges súlyosítására irányuló ügyészi indítványnak a II. és IV.r. vádlott tekintetében a büntetés tartamára, míg a III. és V.r. vádlott tekintetében a próbaidő tartamára vonatkozóan az ítéltábla nem adott helyt, tekintettel a megváltoztatott minősítésre, a bűnösségi körülményekre és elsődlegesen az időmúlásra.

Az I.r. vádlott vonatkozásában arra figyelemmel, hogy terhére egy bűncselekmény róható és a javára szóló további enyhítő körülmények miatt indokolatlan és szükségtelen büntetés kiszabása, mely eltúlzottan súlyos, ezért őt a Btk. 72§ (1) bekezdése alapján próbára bocsátotta, melynek időtartamát 2 évben határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, így a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései is - egy kivétellel - törvényesek.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a nyomozás során lefoglalt 2 db szék lefoglalását megszüntette és azokat tanú2-nek kiadni rendelte arra hivatkozással, hogy nem lehetett megállapítani, miszerint a lefoglalt két szék volt az elkövetés eszköze. Az egyértelműen megállapításra került, hogy az elkövetés eszköze 2 db szék volt, melyet a vádlottak a házból hoztak ki és a nyomozás során a bűncselekmény helyszínén foglalták le ezt a 2 db széket és nem többet. Ebből pedig csak arra vonatható következtetés, hogy a lefoglalt két szék volt az elkövetés eszköze, ezért a lefoglalás megszüntetésére, a székek kiadására nem kerülhet sor, azokat a Btk. 77.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján el kell kobozni.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában a Be. 372. (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban a vádlottak védelmét kirendelt védők látták el. Az ennek kapcsán felmerült bűnügyi költség összegét az ítélet tábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján 108.530 Ft-ban megállapította.

Mivel az ügyészi fellebbezés az I., III. és V.r. vádlottak tekintetében eredményre nem vezetett, a Be. 381.§ (2) bekezdésére tekintettel akként rendelkezett, hogy az e vádlottak tekintetében felmerült bűnügyi költségét az állam viseli. A II. és IV.r. vádlottak vonatkozásában - bár az ügyészi fellebbezés ugyancsak nem vezetett eredményre, de az ítélet tábla a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket sem találta alaposnak, az ítélet tábla a II. és IV.r. vádlottakat a Be. 338.§ (3) bekezdése alapján külön-külön kötelezte a védelmük ellátásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2012. év november hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.

előadó bíró

Dr. Halász Irén s.k.

bíró

A Nógrád Megyei Bíróság 13.Fk.134/2010/127. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Fkf.368/2011/37. számú ítéletében írt változtatással az

I.r., a II.r., a III.r, a IV.r. és az V.r. vádlottak tekintetében 2012. november hó 7. napján jogerőre emelkedett és a a III.r. és az V.r. vádlottakra kiszabott szabadságvesztések kivételével jogerőre emelkedett.

Budapest, 2012. év november hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő